

For det første skal en overenskomst mellem SFU og PLO med det gældende lovgrundlag fastlægge væsentlige bestemmelser om borgernes rettigheder, når det gælder almen lægehjælp, eksempelvis regler om valg af læge, lægeskifte m.v. Det er regeringens opfattelse, at sådanne regler, der er bindende for borgerne, bør fastsættes af sundhedsministeren og amtsrådene, der har det politiske ansvar for tilrettelæggelsen og driften af sundhedsvæsenet. En sådan forankring af det politiske ansvar er i dag sikret med reglerne om repræsentationen i SFU og sundhedsministerens godkendelsesbeføjelse. Med den foreslåede opmandsløsning kan der ske en forflygtigelse af det politiske ansvar, hvilket regeringen må tage afstand fra.

For det andet indebærer lovforslaget, at de praktiserende læger, der selv er økonomisk ansvarlige for driften af deres praksis, kan påtvinges at praktisere for den offentlige sygesikring på vilkår, de ikke selv har indflydelse på. Der er således ikke mulighed for, at opmandens afgørelser - som det er tilfældet med forligsmandens mæglingsforslag med hensyn til arbejdsmarkedets overenskomster - kan sendes til urafstemning blandt PLO's medlemmer. Regeringen kan ikke støtte et så vidtgående indgreb i praktiserende lægers mulighed for at øve indflydelse på vilkårene for praksisdrift. Det må i den forbindelse tillægges betydning, at bortfaldet af en overenskomst på dette område som nævnt ikke indebærer, at befolkningen afskæres fra at få lægehjælp.

For det tredje har almen praksis væsentlig betydning for det samlede sundhedsvæsens funktion. Dette taler efter regeringens opfattelse også for, at det bør være de politisk ansvarlige for sundhedsvæsenet, der skal tage stilling til indholdet i en overenskomst for almen praksis.

Selv om beslutningsforslag B 5 efter regeringens opfattelse lægger op til, at opmanden skal have meget vidtgående beføjelser til at træffe afgørelser, er der på baggrund af Folketingets behandling af beslutningsforslaget grundlag for at tilkendegive, hvilke økonomiske rammer opmanden skal tage udgangspunkt i. Regeringen har således i forbindelse med behandlingen af beslutningsforslag B 5 i et svar til Folketingets Sundhedsudvalg bl.a. anført følgende:

»Da der ikke i forbindelse med betænkningen fra flertallets side er markeret ønske om at ændre på den traditionelle opmandsfunktion, må det derfor antages, at flertallet forudsætter, at en opmand får bestemte retningslinier for, inden for hvilken økonomisk ramme han kan træffe afgørelse om fornyelse af overenskomsten for almen lægegerning.«

Regeringen er opmærksom på, at opmanden alene skal træffe afgørelse om spørgsmål, hvorom parterne ikke kan opnå enighed. Fastlæggelsen af en økono-

misk ramme for opmandens afgørelser er derfor samtidig en tilkendegivelse over for parterne. Regeringen skal derfor foreslå følgende med hensyn til det økonomiske grundlag for de kommende forhandlinger:

- De overenskomstregler, der har betydning for udviklingen i lægernes personlige indkomst (løn) må udformes, så det sikres, at indkomstudviklingen holdes inden for en ramme, der svarer til den økonomiske værdi af overenskomstresultatet på det øvrige arbejdsmarked.
- Overenskomstens økonomi skal ses i lyset af rammerne for amtskommunernes samlede økonomi. Indgås der en aftale, der indebærer en gennemgribende modernisering af det overenskomstmæssige grundlag for almen praksis, må den på tilsvarende måde, som det er tilfældet med overenskomsterne om speciallægehjælp og tandlægehjælp, indeholde bestemmelser til sikring af overholdelse af den aftalte økonomiske ramme.
- Afledte besparelser ved fremtidige overførsler af opgaver fra andre dele af sundhedsvæsenet til almen praksis kan indgå i grundlaget for fastlæggelsen af den økonomiske ramme for en ny overenskomst.

Det skal understreges, at staten ikke kan kompensere for amtskommunale merudgifter, som følger af en ny overenskomst om almen lægehjælp.

Regeringen skal herudover påpege, at SFU og PLO som led i forberedelsen af overenskomstforhandlingerne har gennemført et omfattende analysearbejde, og der foreligger meget materiale, som efter regeringens opfattelse lægger op til en ønsket modernisering af lægeoverenskomsten. Der kan bl.a. peges på følgende:

- En forenkling af reglerne for honoreringen af de alment praktiserende læger samtidig med en forbedring af konsultationshonoraret. Overenskomsten skulle dermed blive lettere at administrere for både lægerne og amtskommunerne, hvilket bl.a. giver mulighed for at reducere administrationsomkostningerne.
- En tilskyndelse til overgang til edb-afregning. Dette giver både mulighed for besparelser i administrationsudgifterne og en lettere adgang til indførelse af en udbygget og mere tidssvarende registrering af aktiviteten i almen praksis. Regeringen må i denne forbindelse tillægge det stor betydning, at en udbygget aktivitetsregistrering kan give grundlag for et væsentlig bedre informationssystem vedrørende almen praksis. Dette vil være til gavn for den enkelte læge, og det vil forbedre mulighederne for en samlet tilrettelæggelse af sundhedsvæsenet. Udformningen af nye regler for aktivitetsregistrering m.v. i almen praksis skal også sigte mod tilveje-